

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v Bratislave 24. marca 2010 v trestnej veci obžalovaného **P. H. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného P. H. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2009, sp. zn. 5T 1/2005, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 263 ods. 1 písm. b/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.), z dôvodov uvedených v § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. **z r u š u j e sa** napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec **sa v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa z 25. septembra 2009, sp. zn. 5T 1/2005, obžalovaný P. H. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

v B. 27. júna 2002 od A. vylákal hotovostnú pôžičku 6 000 000 Sk, za ktorú ručil strojovým zariadením; toto však bolo vo vlastníctve inej firmy a keďže požičanú sumu nevrátil, veriteľovi vznikla škoda 6 000 000 Sk (199 163,51 €).

Krajský súd podľa § 250 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák., obžalovanému za to uložil súhrnný trest odňatia slobody na päť rokov, na výkon ktorého tohto podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny; zrušil vo výroku o treste právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo 16. septembra 2008,

sp. zn. 3T 43/07, ako aj nadväzujúce rozhodnutia; podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zviazaný na náhradu škody v prospech poškodenej firmy v sume 199 163,51 €.

Proti rozsudku podal obžalovaný odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolateľ vyslovil názor, že súd hodnotil len dôkazy vyznievajúce v jeho neprospech, neprihliadol na opačné dôkazy, resp. nesnažil sa odstrániť rozpory v jednotlivých dôkazoch a nevykonal v plnom rozsahu dokazovanie nariadené predchádzajúcim rozhodnutím odvolacieho súdu v rozhodovanej veci.

Najvyšší súd postupujúci v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., a preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu predchádzajúceho konania, prihliadajúc pritom aj na prípadné chyby odvolaním nevytýkané, pričom dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné; zároveň konštatoval, že zistené vady nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a preto podľa § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por. konal na zasadnutí neverejnom.

Obžalovaný v doterajšom konaní tvrdil, že nekonal v úmysle uviesť poškodenú firmu do omylu a obohatiť sa na jej úkor, pričom uvádzal, že táto firma vedela o skutočnom vlastníkovi strojového zariadenia, ktorým bolo ručené za pôžičku.

Keďže týmto tvrdeniam obžalovaného nebola venovaná patričná pozornosť, hoci ich objasnenia majú vplyv na posúdenie úmyslu obžalovaného, že totiž (podľa obžaloby) už pri uzavretí zmluvy o pôžičke 27. júna 2002 konal v podvodnom úmysle, predchádzajúcim uznesením Najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v posudzovanej veci z 22. októbra 2008, sp. zn. 3 To 21/2007, boli naznačené intencie, v rámci ktorých malo byť dokazovanie doplnené. V súčasnom konaní odvolací súd poukazuje na už uvedené svoje predchádzajúce rozhodnutie s konštatovaním, že príkazy odvolacieho súdu neboli dôsledne realizované.

Predmetom skúmania mal byť list z 29. júla 2002 obžalovaným zaslaný predsedovi predstavenstva poškodenej firmy, v ktorom s poukazom na zmluvu o pôžičke z 27. júna 2002 a prijaté závery na rokovaní zmluvných strán zaslal ako prílohy kópiu zmluvy

zo 16. mája 2002 uzavretej medzi ním (obžalovaným) A., ktorá mala byť vlastníkom tohto strojového zariadenia.

Krajský súd sa síce pokúsil ako dôkaz zaobstarať knihy došlej pošty poškodenej firmy a vzor pečiatky na podania tam prichádzajúce, avšak uspokojil sa len s vyjadrením A., že poštová kniha sa v archíve už nenachádza, rovnako ako podanie prezentované obžalovaným spolu s prílohami. Krajský súd sa uspokojil tiež s výpoveďou svedka Ing. Z., že totiž nevie, či vôbec poštová kniha bola vedená, resp. kde sa teraz nachádza; podľa výpovede tohto svedka poštu preberal výkonný riaditeľ firmy alebo jeho sekretárka.

V tomto smere, ktorý sa javí podstatným z hľadiska preverenia obhajoby obžalovaného, sa krajský súd už ďalej naznačenými otázkami nezaoberal a nevykonal žiadne ďalšie do úvahy prichádzajúce dôkazy.

Krajský súd sa ďalej nevyrovnal s otázkou výpovede zmluvy firmou A., ktorá nebola v doterajšom konaní skúmaná a objasnená, ako to uvádza už predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

Odvolací súd v tomto predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na nejasnosť zisteného stavu pokiaľ ide o rozpory vo výpovediach svedkov Ing. J. F., Ing. F. A. Z. a K. K., resp. Ing. R. V.. V ďalšom konaní bude potrebné zaujať jednoznačné stanovisko k týmto výpovediam a k rozporom, ktoré z nich vyplývajú.

Odvolací súd napokon v predchádzajúcom svojom rozhodnutí poukázal na rozpor medzi tvrdením, že suma 6 000 000 Sk predstavovala pôžičku, hoci podľa textu zmluvy z 27. júna 2002 išlo o prevod vlastníctva (technológie) za odplatu firmy B. na poškodenú firmu dňom uzavretia zmluvy. Vyplatená suma podľa textu uvedenej zmluvy predstavovala len zálohu, pričom však cena predmetu zmluvy bola stanovená na tú istú sumu.

S naznačenými otázkami v napadnutom rozsudku sa krajský súd taktiež nevyrovnal a nereagoval tak na pochybnosti o celej transakcii uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu.

Krajský súd teda nevykonával dôsledne požadované dokazovanie, resp. jeho závery sú nejasné alebo neúplné, pričom sa súd tiež nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie; vzhľadom na tieto pochybnosti treba dôkazy opakovať, alebo vykonávať ďalšie dôkazy, a preto odvolací súd na základe § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. marca 2010

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová